

Неймовірні детективи

Всеволод Нестайко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Всеволод Нестайко

Неймовірні

детективи

Повісті

Розділ I

Загадкове зникнення. Женя Кисіль і капітан Горбатюк. Перше знайомство з Вітасиком Граціанським

У суботу тридцятого вересня о тринадцятій годині двадцять п'ять хвилин раптово і загадково зник учень шостого «Б» класу Вітасик Дорошенко.

Останнім Вітасика бачив його друг і однокласник Женя Кисіль.

— Ну, давай розкажуй все по порядку! — старший слідчий карного розшуку капітан Горбатюк пильно примружився, дивлячись на Женю. Шестикласнику Киселю здалося, що ті примружені очі зазирали йому в самісіньку душу.

— Ну... — Женя зітхнув. — Ну, я вже казав Регіні Ігнатіївні... Я стояв у коридорі біля вікна. Бачу, Дорошенко зайшов до туалету. Минуло півгодини, а він не виходить. Нарешті я не витримав, зайшов — а в туалеті нікого нема.

— А може, ти не помітив, як він вийшов.

— Не міг я не помітити. Я весь час на двері дивився.

— А через вікно?

— Третій поверх. Та й зачинене було вікно. Тільки квартира. Вузька така. Не пролізти. Він же не горобець, щоб через квартиру вилетіти.

— А чого ти у коридорі стояв?

— Його чекав... — Женя одвів очі. — Щоб помиритися.

— Ви посварилися?

— Ага.

— Чого?

— Та я йому наговорив...

— Що?

— Та... різних слів... нехороших.

— Нащо?

— Та... через того Вітасика.

— Якого?

— Та Граціанського ж... Новачка. Він у нас тільки з'явився...

— Граціанського, кажеш, новачка... — якось неуважливо повторив капітан Горбатюк, оглядаючи «місце події», тобто туалет.

Після школи Женя ще нікому нічого не говорив, — ходив по місту, шукав, сумнівався. Хто його зна, може, він таки прогавив Вітасика, не помітив, як той вийшов...

Але надвечір, коли поприходили з роботи батьки, а Вітасик додому так і не з'явився, Женя не витримав і все розказав. Батьки сполошилися і побігли в міліцію. Почалося офіційне слідство.

У школі було порожньо й безлюдно. Пізній вечір. Тільки в кабінеті директора юрмилися схвильовані вчителі, невміло заспокоюючи Вітасикових батьків. На «місці події» слідчий просив нікого не товктися. Він вирушив туди тільки вдвох з «головним свідком».

Капітан Горбатюк уважно оглянув туалет, скривився, почитавши деякі свіжі написи на стінах і на дверях, які технічки ще не встигли ліквідувати, помацав шпінгалети на вікні, визирнув із вікна у двір, обдивився і розвів руками:

— Щось не те. Через вікно ходу нема. Гола стіна, ринва далеко, аж он де... Або ти просто не помітив, як він вискочив, або...

— Не міг я не помітити! Я очей не зводив! Клянусь! — Женя гупнув себе кулаком у груди.

— Але ж зрозумій. Так не буває. Без причини, з доброго дива, не залишаючи жодного сліду, навіть у фантастичних творах ніхто не зникає. Все у світі має свої причини й наслідки. Кожна загадка має свою розгадку. Інша річ, що іноді її важко розгадати. Але розгадка є.

Отже, давай думати разом. Куди він міг подітися? Хтось із туалету виходив після того, як туди зайшов твій друг?

— Виходив. Якийсь одинадцятикласник вусатий. Валера, здається, звать. Прізвища не знаю. Семикласник Гриша Свистуненко. Вася Таратута з шостого «А». І... і Вітасик Граціанський, про якого я вам говорив. Оце і все.

— А не міг він вийти разом із вусатим одинадцятикласником, ховаючись за нього?

— Не міг. Той одинадцятикласник повз мене отак-о пройшов.

— А за семикласника?

— Свистуненко ще менший за Вітасика. Дарма що семикласник. За нього не сховаєшся.

— А що ж ти наговорив своєму Вітасику через того новачка Вітасика? Ще й звать їх однаково.

— Та... Кажу ж, різні слова образливі...

— Чого?

— Бо дуже вже мій Вітасик тому Вітасику заздри.

— Заздри?

— Ага.

— Чого?

— Ну... через плеєр... І взагалі... Я йому сказав: «Невже ти здатний тільки заздрити, а сам ні на що путнє не годен?».

— А ти не заздри?

— Та хай він горить, той плеєр! Разом із Вітасиком! Граціанським, ясна річ.

Отут, дорогі друзі, давайте на якийсь час залишимо Женю Киселя наодинці з капітаном Горбатьком (ми ще до них повернемось обов'язково) і познайомимось ближче з новачком Вітасиком Граціанським, оскільки він у нашій детективній пригоді відіграє роль аж ніяк не останню.

Вітасик Граціанський з'явився у класі через два тижні після початку навчального року. Його поява не була несподіванкою. Всі вже знали, що у класному журналі записаний новачок. Першого ж вересня про це сповістила всезнаюча Муса Чапінога, племінниця вчительки математики Галини Сергіївни. Вона сказала, що новачка нема, бо він із батьками на курорті у Коктебелі, в Криму.

— Ич, паразит, — пхикнув Вітасик Дорошенко.

Ще й не побачивши навіть Граціанського, він уже вперше йому позаздрив. Вітасик Дорошенко ніколи не був у Криму тим паче у Коктебелі.

Коктебель! Це звучало по-іноземному, все одно як Ніцца, Біариц, Марсель... І викликало в уяві синє море, білі кораблі, пальми на набережній, по якій походжають туди-сюди прекрасні кінозірки й пихаті мільйонери у запаморочливих дорожніх шмотках...

— Чому паразит? — смикнула плечиком гарненька Милочка Петриківська. — Якби тебе повезли, і ти б поїхав. Просто заздриш.

Вітасик почервонів. По-перше, тому що це сказала Милочка. Що б вона не говорила, він завжди червонів. По-друге, тому що вона влучила у самісіньке, так би мовити, «яблучко».

— А от і паразит! — сказав Женя Кисіль. — У Коктебель їздять самі паразити — новочасні багатії.

Що б не сказала Милочка, Женя завжди заперечував. До того ж він був Дорошенків друг із першого класу.

— Ну от не люблю, коли не знають і патякають! — підтримала Милочку Оксана Фіцелович. — Не бачили ще хлопця у вічі, а вже обзивають. От не люблю! Подивилися б на себе!

— Є на що дивитися! — пхикнула Милочка.

Вітасик знову почервонів.

— Є чи не є, а все моє! Подумаєш, красива, як свиня сива! — Женя любив римувати.

Одне слово, як бачите, ще до своєї появи Вітасик Граціанський викликав у класі гарячі розмови і навіть дискусію.

І от він з'явився.

— Салют, чуваки! Привіт, чувихи! Ну, як у вас тут атмосфера? Жити можна? Кисень не перекривають?

Очі його весело іскрилися. Збентеженості, ніяковості, як це буває у новачків, не помічалось ані крихти.

Стрункий, кучерявий, гарний, з блискотливими карими очима, Граціанський одразу сподобався дівчаткам. І від перших же його слів вони охоче, поблажливо захихикали.

Хлопці хотіли втерти йому носа, і Шурик Дармовис уже навіть вигукнув:

— Диви, який шустрик! От я тобі зараз...

Але Граціанський миролюбно схилив голову набік і голосом кота Леопольда з мультфільму проказав — Реб'ята, давайте жити дружно!

Всі засміялися. Конфлікту не вийшло.

На Граціанському була фірмова джинсова куртка, адидасівські кросівки, на лівій руці японський годинник.

Вітасик перехопив затуманений погляд Милочки, спрямований на Граціанського, і в нього замарудило в грудях.

Так почалися муки заздрості Вітасика Дорошенка.

Граціанський виявився дуже компанійським хлопцем і з кожним днем завойовував дедалі більші симпатії класу. Уже й хлопці дивилися на нього з інтересом, а деякі навіть із захопленням. І Шурик Дармовис кинув Вовку Сороку і пересів до Граціанського, щоб грати з ним на уроках у «морський бій».

На перервах навколо Граціанського завжди юрмився великий гурт однокласників, які, роззявивши рота, слухали його дотепні теревені. А теревенити Граціанський був гараздий: то він розповідав про письменницький будинок творчості у Коктебелі, де бачив на

пляжі найзнаменитіших письменників у самісіньких плавках. То про Піцунду на Кавказі, про мавпячий розплідник в Африці, де його мало не вкрав орангутанг. То про Балтику, де ходив у море на справжньому риболовецькому траулері і трохи не випав за борт... То про захоплюючі мандрівки на пароплаві по Дунаю. Здається, пів земної кулі об'їздив із батьками той чортів Граціанський.

А Вітасик Дорошенко, крім села Війтівці на Вінниччині, де жила його бабуся, та Дніпропетровська, де жили дядько з тіткою, ніде в житті ще й не був.

Незабаром увесь клас уже признав Вітасика Граціанського. Лише Вітасик Дорошенко та Женя Кисіль зберігали ворожий нейтралітет. Відверто виступати проти нього вони вже не наважувалися. Але й поділяти захоплення однокласників не могли. Коли Милочка говорила з Граціанським, Вітасик мовчки зціплював зуби і червонів, а Женя намагався сказати їй щось ущипливе. Та Милочка в їхній бік навіть не дивилася і уваги на їхні «демарші» не звертала аніякісінької.

Батько Граціанського був якимось начальником у торгівельній мережі, і переїхали вони у цей район тому, що купили квартиру в новому будинку. То був будинок особливого планування — з двоповерховими квартирами з каміном у вітальні, з кількома санвузлами, про який, зітхаючи, говорили усі мешканці їхнього району. В тому незвичайному будинку придбали квартири і люди незвичайні — футболісти, хокеїсти, заслужені артисти, лауреати і високопосадовці. Головною причиною зітхань у чергах була не стільки ота казкова двоповерховість квартир, скільки санвузли, бо там, серед іншого, була одна річ, про яку говорилося, стишуючи голос, червоніючи й опускаючи очі. То була річ сороміцька і називалася вона «біде» (з наголосом на кінці).

Переважна більшість класу навіть не уявляла, що така сороміцька річ взагалі існує в природі... І коли Граціанський

розповів, що то таке, хлопці дуже розвеселилися. І довго реготали противними голосами. А Женя вирішив, що на цьому можна зіграти, і на відомий мотив склав про Граціанського пісеньку:

І шумить, і гуде,
Бо у нього є біде,
Ви такого ні у кого
Не побачите ніде.

Але пісенька успіху не мала. Дівчата сказали «Фу!», а хлопці промовчали.

Авторитет Граціанського не похитнувся ні на міліметр.

Вітасик уже кілька разів пробував обережно різними натяками заводити з батьками розмову і про джинсовий костюмчик, і про адидасівські кросівки, і про японський годинничок. Але натяки до батьків не доходили. Вітасикові батьки були звичайнісінькі люди: тато Дорошенка — енергетик на заводі металовиробів, мама — економіст у конторі, назву якої Вітасик ніяк не міг запам'ятати. Звідки ж їм було узяти отой адидас?

Вітасик, звичайно, це чудово розумів, але... Як же ж хотілося мати оте, що мав його теско Граціанський! І коли тато після одного з натяків сказав, що головне у шкільному житті не різний мотлох, джинсики-кросівки, а навчання, Вітасик так скривився, наче розкусив кисллицю.

Та зовсім був повержений Вітасик, коли одного разу Граціанський прийшов у школу з найновішим mp3-плеєром. О! То була бомба не лише для Вітасика. Для всього класу. Такий плеєр у шестикласника! Граціанський великодушно дав послухати всім — усім без винятку. Кожен вставляв у вуха маленькі навушнички і завмирав на хвилину з роззявленим ротом.

І як не ставилися у душі до Граціанського Женя і Вітасик, не вистачило в них сил відмовитися. То вже треба було бути надлюдиною. А вони були люди звичайні. І коли надійшла черга

спершу до Киселя, він мовчки тремтячими руками запхнув у вуха навушники.

Потім те ж саме зробив Дорошенко. І враз поринув у дурманні ритми наймоднячої музики. То було неймовірно. Такий крихітний плеєр, а в тебе повна голова музики.

Граціанський усміхався поблажливо й переможно.

Коли на уроці літератури Вітасик, як завжди, обернувся до Милочки, то побачив, що вона сидить зі скляними очима, відчужена та бліда. І хоч під її пишним волоссям, що спадало на вуха, не видно було навушників, Вітасик зрозумів, що вона — слухає!

Граціанський захоплено грав із Дармовисом у «морський бій» і на Милочку навіть не дивився.

Серце Вітасика Дорошенка повільно розривалося на дрібненькі шматочки.

То була пекельна мука.

Як заздрих він Граціанському!

Тоді-то й признався він Жені...

А Женя йому й наговорив...

І вони посварилися.

Отут нам саме й час повернутися на «місце події», де Женя Кисіль щойно закінчив розповідати капітану Горбатюку про Вітасика Граціанського.

— А хто вийшов із туалету останнім? Перш ніж туди зайшов ти? — примружився капітан.

— Граціанський.

— Отже, він, а не ти, останнім бачив твого друга. Ти з ним не говорив?

— Не говорив. Хотів, але не зміг. Його нема вдома. Вони кудись усі на машині поїхали. Сусідка сказала.

— Сьогодні?

— Ага.

— Ну що ж... Цілком природно. Є у людей машина, чого не поїхати. Така погода... Доведеться розмову з Вітасиком Граціанським відкласти до понеділка, — капітан Горбатюк зітхнув. Ні огляд «місця події», ні розмови з головним свідком на загадкове зникнення шестикласника Дорошенка світла не пролили.

Перший день слідства не приніс анічогоісінько.

Розділ II

Два капітани. Несподіваний телефонний дзвінок. Справа заплутується ще більше

Капітан Горбатюк сидів у своєму кабінеті, дивився у розчинене вікно і чувач потилицю. Він не любив безглуздих, як то кажуть, тупикових ситуацій. А ця була саме такою. За родом своєї діяльності йому весь час доводилося мати справу з секретами, загадками і таємницями. Він їх ніколи не боявся, терпляче починав розплутувати найзаплутаніший клубок найскладніших ситуацій, обережно перебираючи то ту, то іншу ниточку. Але тут жодної ниточки не було. То не був клубок, то була більярдна куля — гола як коліно. Хлопець зайшов у туалет на третьому поверсі і зник, пропав, як булька на воді. Жодного сліду, жодної версії. Щось неймовірне, незбагненне. Глухий кут. Як ота стіна у дворі, на яку виходить вікно його кабінету, — кам'яна, монолітна, непроникна.

І враз над підвіконням на тлі тої глухої стіни, у яку безпорадно втупився капітан, з'явилася голова.

— Шерлок Горбе! Ну ти даєш! Ми ж домовилися!.. Я чекав-чекав... А ти тут потилицю чухаєш, — сірі очі, опушені рудими віями, дивилися докірливо.

— Вибачай, Толю, ти вночі чергував. Я не міг тебе попередити. Заходь.

І поки Толя, а точніше капітан Анатолій Петрович Попенко, слідчий відділу боротьби з економічними злочинами, іде з двору до кабінету, кілька слів про двох капітанів.

Колись давно, як вони ще були на другому курсі, викладач криміналістики професор Китайгородський пожартував:

— Бути вам, студенте Горбатюк, українським Шерлоком Голмсом. І здібності у вас аналітичні, безперечно, є, дедуктивний метод опануєте легко. І прізвище якраз підходяще, наче спеціально предки подбали... Адже що таке «горб» українською мовою? Майже те саме, що «holm» англійською — горбок у річці. Височина. Отже, держайте! Постарайтеся зійти на ту височину.

Друзі після цього жартома почали називати Горбатюка «Шерлок Горбе». І Стюпа Горбатюк на це прізвисько не ображався навіть тоді, коли став уже Степаном Івановичем.

Капітан Попенко вчився з Горбатюком в одному класі, а потім в одній групі на юридичному факультеті. Були друзями дитинства. Завзятими любителями пригод і таємниць. Тому й подалися у юристи, у слідчі. Тільки один потрапив у карний розшук, а другий до відділу боротьби з економічними злочинами — так уже склалося.

— Ну що таке? Замість того, щоб давно закидати вудочки на річці, ти... — вигукнув капітан Попенко, штовхаючи двері кабінету.

— Вибачай, друже, не до риболовлі. Справа.

— У нас із тобою без кінця справи. Одна закінчується, друга починається. Сьогодні ж неділя. Тобі відпочинок потрібен? Що таке?

— Хлопець один зник. Шестикласник.

— Ну-у... Скільки тих шестикласників щодня зникає і з'являється! Чи то ми з тобою не зникали? Згадай, як самі у ліс гайнули й заблукали, аж на другий день повернулися. Забув? У мене досі, як згадаю, вухо болить, яке тато крутив.

— То інша справа. Тут хлопець зайшов у туалет шкільний, на третьому поверсі. І не вийшов. Наче у повітрі розтанув.

— Хто це бачив?

— Друг його, однокласник.

— І більше ніхто?

— Ніхто, — кивнув Степан Іванович.

— Вигадує той друг-однокласник. Фантазує.

— Я сам спершу так думав. Але потім повірив. Дуже щиро хлопець каже. І професійна інтуїція мені підказує, що так воно й було.

— Як? Розчинився у повітрі?

— Ні. Але що зайшов і не вийшов...

— А де ж він подівся?

— Оце мене й мучить... Ти ж знаєш, що таке інтуїція у нашій справі.

Капітан Попенко зітхнув:

— Знаю. Незбагненна річ. Але без неї... Ану, розкажи трохи детальніше.

І капітан Горбатюк почав розказувати те, що ви вже знаєте.

— Він вийшов! — переконано сказав капітан Попенко, вислухавши все до кінця.

— Як?

— Дуже просто. Ногами.

— Але Женя Кисіль не зводив погляду з дверей. Я йому вірю. Він дуже хотів помиритися, чекав. А коли людина чекає, не хоче прогавити... — От не зводив погляду, а на якусь мить, мабуть, щось його увагу відвернуло — і в цей час... Всі ж фокуси ілюзіоністів на цьому побудовані.

Телефон задзвонив так несподівано, що обидва капітани мимохіть здригнулися.

— Капітан Горбатюк слухає.

— Пане капітан! Він тільки що дзвонив! — жіночий голос тремтів і зривався.

— Хто?

— Вітасик... Тобто... — вона замовкла.

— Дзвонив? От бачите! Я ж вам говорив, що знайдеться! — капітан Горбатюк від збудження не помітив, що перебив жінку і кричить, потім враз опам'ятався: — Пробачте! Пробачте! Я вас перебив.

І, прикривши трубку рукою, тихо сказав другові:

— Це мати хлопчика. Він дзвонив.

— От бачиш! Даремно зірвав рибалку! Бармалей! — капітан Попенко посварився на нього кулаком.

— Але то був не він, — тихо сказала на тому кінці дроту жінка.

— Я так хвилююсь... — у голосі її бриніли сльози.

— Що?! Як — не він?! — здивовано спитав Горбатюк.

— Не він, не він. Голос був не його.

— Ну, заспокойтесь. По телефону іноді так змінюється голос.

— Що ж я — голосу свого сина не можу впізнати? Що він — не говорив зі мною по телефону? То був не він, — вона заплакала.

— Стривайте, стривайте. Не хвилюйтесь. Давайте по порядку. Перекажіть все як було. Постарайтесь згадати все до найменших дрібниць.

— Ну... Раптом дзвінок... І, знаєте, серце у мене чогось... я наче відчула... ще не беручи трубки... Але дзвінок міжміський... вони ж відрізняються... довші й наче настирливіші... Я схопила, до вуха і — аж закам'яніла вся. «Мамочко! Це я! Не хвилюйся! Зі мною все гаразд. Я, може, не приїду ще два-три дні... Але ти не хвилюйся. Все буде добре!» Та голос абсолютно чужий, не його... «Хто це?» — питаю, ледь не вмливаючи. «Та я ж, Вітасик!» — «А чого в тебе такий голос... не твій?» — «Правильно! Не мій! — каже. — Але все одно це я». — «Де ти?» — «Потім усе розкажу. Потім. Говорити більше не можу. Прощай! Не хви...» — і перервалося. І короткий гудок — пі! Що це означає?.. Боже мій! Я так хвилююся!

— Ну, по-перше, тепер підстав хвилюватися менше, ніж було. Син ваш живий. Це ясно. І це головне. А щодо голосу — телефон

може так спотворити голос, що його й рідна мама не впізнає. Що в цьому разі й відбулося.

— Ви гадаєте? А чого він сказав: «Не мій голос»? Що це означає?

— Ну... може, хотів сказати, що застудився, захрип...

— Ні. Ніякої хрипоті. Голос дзвінкий... Але не його. Не його. Що це може бути? Може... може, його викрали?..

— Хто?

— Якись... мафіози. Зараз стільки всього пишуть...

— Наскільки мені відомо, ви не підпільні мільйонери, до жодних афер не причетні, отже, викрадати вашого сина нікому немає жодного сенсу. А просто так дітей не викрадають.

— Але що ж тоді думати? Що? — майже істерично вигукнула мати.

— Заспокойтесь. Візьміть себе в руки. Ми постараємося зробити все, щоб знайти вашого сина.

— Я вас бажаю! Я вас прошу!.. Пробачте... Пробачте... До побачення...

Поклавши трубку, капітан Горбатюк переказав другові цю несподівану й дивну телефонну розмову.

— Ну, що скажеш?

— Скажу, що той твій «пропащий» шестикласник — свиня, точніше — поросся. Не жаліє матері. І я б із задоволенням нам'яв йому вуха. Як колись мені тато. Хоча це нічого не дає. Бо потяг до авантюр у цьому віці нездоланний. Ти ж сам пам'ятаєш. Якщо вдача мандрівна, то...

— Куди ж його все-таки погирило? Сказати, що знайдемо, легше, ніж знайти. Але я мусив її заспокоїти...

— Гадаю, — переконано мовив Анатолій Петрович, — він з'явиться сам.

— А я, значить, сиди і жди біля моря погоди?

— А що ж ти можеш вдіяти?

— Сьогодні, — зітхнув Степан Іванович, — мабуть, уже нічого. А завтра зранку поговорю з Вітасиком Граціанським. Для початку.

Розділ III

Ще одне зникнення. Школа вирує. Таємничий голос за спиною. Капітан Горбатюк вражений

А ле поговорити з Вітасиком Граціанським капітану Горбатюку не вдалося. Бо Вітасик Граціанський у понеділок зранку до школи не прийшов. Удома його не виявилось теж. Ні його, ні батьків.

На роботі у Бориса Борисовича Граціанського були дуже здивовані:

— Ні! Не у відпустці. Має бути. Не попереджав. До того ж сьогодні збори. Всього колективу. І Борис Борисович робить доповідь. Про поточну ситуацію. Дивно. Дуже дивно. Може, зламалася машина. Не дзвонив. Ні.

В інституті, де викладала Елеонора Іванівна Граціанська, теж хвилювалися:

— У неї ж сьогодні три пари... Хоч би попередила. Це просто безвідповідальність! Мусимо доповісти деканові.

...

Далі — у повній книжці «Неймовірні детективи».

nashaknyga.com.ua